

398 GENMÅLE TILL SIGNATUREN E-S, SOM HADE INSÄNT EN SKRIVELSE TILL FAT ANGÅENDE SITUATIONEN I NORRA KARELEN

HUB, JVS handskriftssamling

Signaturen E-s har till Allm(änna) Tidningen insändt en skrivelse om ställningen i Norra Karelen.

10 Hvad H:r E-s anser dylika framställningar kunna gagna, kan man icke veta, eller E-s kunde väl kunna antaga, att hvad i skrifvelsen är grundadt, måste vara känt af Guvernören i länet, likasom han kunde finna det vara mindre välbetänkt att offentliggöra uppgifter, för hvilkas

rigtighet han saknar säkra data.
Till det senare slaget hörer uppgiften, att allmogen måste i pengar betala de af kronan erhållna spanmålslånen.

20 Just i de församlingar inom Kuopio län, hvilka Insändaren synes åsyfta, har återbetalningen af kronolånen fördelats på 5 till 7 år. Det har medgifvits låntagarna att betala, hvad häraf faller på 1865, med råg eller korn, äfven om lånet gifvits mot återbetalning i pengar, i hvilken händelse rågtunnan mottages till ett pris af 22 mk 50 penni, korntunnan till 18 mk – således till vida högre penningvärde, än det hvartill varan i handeln i länet gått och gälldt. Dessutom har med afseende på det förändrade myntvärdet skulden i pengar blifvit nedsatt för en tunna råg från 34 mk till 25 mk. D. v. s. en tunna råg, som kostat kronan 34 mk samt dertill magasins kappe och mätarepenningar, betalas nu af allmogen med 28 mk och i betalning mottagas en tunna råg till 23 mk 50 p. Det vore skäl att tadla denna statshushållning, men också att erkänna, att allmogens belägenhet blifvit behjertad,

30 Olyckligtvis häftar allmogen i Kuopio län ännu för spanmålslån, erhållna 1856 och 57. Dessa tioåriga lån måste omsättas mot nya skuldsedlar, och det har tillochmed medgifvits, att omsättningen fått ske utan borgen, om sådan icke kunnat af låntagarna anskaffas. Hvem kan nu hjälpa det, om, såsom H:r E:s säger, dessa varit så »håglösa», att de icke ens inlemnat ny skuldsedel. Man får väl antaga, att den ärade insändaren och andra ||mera bildade personer på orten|| med honom icke underlåtit att upplysa allmogen om nödvändigheten deraf? Bristande kännedom om detta låntagaranes åliggande kunde väl icke kunna förutsättas då väl kungörelse i ämnet blifvit i kyrkorna uppläst.

40 Senare anhållna lån åter äro för det mesta utgifna mot församlingarnes solidariska ansvarighet. Hvad af dem skulle inbetalas, beror på undsättningskomitteerna, hvilka enligt ingången upplysning för församlingarnes säkerhets skuld icke önskat något allmännare anstånd med den i år förfallna ringa andelen af dessa skulder. Önskligt är väl också, att isynnerhet råglån må inbetalas, emedan magasinerna äro tomma på utsädesråg, och motses kan, att, den rika skörden oaktadt, mången kommer att sakna utsäde. Erfarenheten har lärt, att hushållningen herstades är såbeskaffad, äfven om inga lån skola betalas.

50 Hvad kronoresterna angår, har Es rätt deri, att de blifvit indrifna, eller han torde väl hafva kunnat tillägga, att, ehuru seqvester skett och måste ske, likväl vanligen betalning mellankommer, så att försäljning af den seqvesterade egendomen kan undvikas. Fråga är om kronoutskylderne för 1865. Med betalningen af dessa har nu gifvits anstånd till slutet af 1866, och de restskyldiga hafva fått i spanmål erlägga det belopp, som de hade varit berättigade att i spanmål betala, om utskylderna erlagts i rätt tid. I ett medgifvande, som eljest icke är vanligt. Anser nu insändaren, att de resterande skulle vara hulpna

dermed, att efter skörden i år erlægga tre års utskylder? han måste då hafva visshet om, att denna skörd blir åtminstone lika rik, som fjolårets, och att icke en lika stor andel andra skulder då som nu återstår att afbetala. Det är visst fallet, att kronans inkomster i Kuopio län varit otillräckliga att betäcka utgifterna i länet, och att ränteriet blifvit förstärkt med betydliga remisser. Äfven Es torde kunna föreställa sig, hurudan statsverkets ställning skulle vara, när från flera län intet bidrag inflyter till bestridande af de för hela landet gemensamma utgifterna, utan tvärtom, hvad från andra håll för detta ändamål influtit, måste såsom understöd utgifvas åt befolkningen i sagda län. Men äfven utan afseende härfpå torde vid ett sansadt öfvervägande den öfvertygelse kunna vinnas, att, om äfven flera års kronoutskylder lägges till denna allmoges skuldbörda, sådant endast skulle bidra till dess ruinerande. 10

Det är sorgligt att finna, att äfven personer, som borde kunna ega kännedom om, hvad från statens sida gjorts till lindrande af nöden i de lidande landsdelarne, icke finna tillfredsställelse i något annat än i ständigt klagan, hvarvid de göra sin egen inskränkta erfarenhet till ett förment vetande om ställningen i landets. H:r Es, tillhör väl i detta afseende de anspråkslösaste; ty han påstår sig känna denna ställning endast norrom 63:dje breddgraden. Hyser H:r Es den mening, att ||Guvernören i länet saknar det vetande, H:r Es vill meddela allmänheten.|| hade han väl haft utväg att med sin sakkännedom bidra till Guvernörens upplysande och då äfven kommit i tillfälle att fullkomna sin egen insigt – ehuru detta också för det mesta kunnat ske genom att läsa de officiala meddelandena i Finkands Allmänna Tidning, som vanligen äfven i alla öfriga tidningar blifvit aftryckta. 20

Det är icke möjligt att rätta alla de origtiga uppgifter, som i dylika utjutelser som den nu ifrågavarande inflyta. Man måste hafva förtroende till att efter hand fakta skola vederlägga de falska påståendena och de öfverdrifna skildringarna, huru talrika än dessa varit, såsom i de flesta fall allaredan skett. I landet måste väl finnas en kärna af förståndigt folk, som inser, att hälften af befolkningen i de nödlidande länen längesedan skulle dött hungernöden, om nöden varit sådan, den af tidningskorrespondenter skildrats, att de förmenta tiotusentalen utvandrade tiggarna icke kunna försvinna såsom de många miljonerna Ryskt skiljemynt, att smörexporten icke kunnat stiga om all boskap blifvit nödslagtadt o. s. v. och att importen af kaffe, socker och tobak ||Se Bidrag till Finlands officiala statistik I H. 2.|| icke kunnat fortfara oför||minskad, om tillgång icke funnits till dessa varors förbrukning – en nog nedslående sida af ställningen och förhållanden, då den ställes i bredd med tiggandet om hjälp från nära och fjerran.|| 30 40

399 NEKROLOG ÖVER FABIAN LANGENSKIÖLD HUB, JVS handskriftssamling

Carl Fabian Teodor Langenskiöld, yngsta son till majoren i konglig Svensk tjänst, sedermera landshöfdingen Anders Gustaf Langenskiöld och Hedvig Gustafva Gripenberg, var född d^{en} 17 Nov^{ember} 1810; blef student vid universitetet i Åbo 1825 och promoverades till filosofie magister i Helsingfors d^{en} 21 Juni 1832. 50

År 1838 blef han lärare i matematik vid kadettkorpsen i Fredrikshamn; konstituerades 1842 till Translator i Kejserliga Senaten för